

SUIKERZIEKTE-THERAPIE IN DE HAAGSCHE POST. — Tot mijn verassing heb ik in het laatste nummer van de Haagsche Post gezien, dat de antwoorden aan diabetische lezers, welke ik op blz. 1167 heb vermeld, niet van een leek, maar van een geneeskundige afkomstig waren. Een terechtwijzing aan het adres van ons *Tijdschrift* wordt thans onderteekend door „Medische Medewerker”. Mijn opmerkingen worden toegeschreven aan anti-Duitsche gezindheid, en zij, die zich misschien wel eens geërgerd hebben over mijn gemoedsontladingen in de richting van de beschermers der kleine natiën, zullen daarvan wél schik hebben.

De „insinuatie is ook zoo specifiek anti-Duitsch, dat niet moeilijk te raden is, wie zé neerschreef.” Maar moet dat nog geraden worden? Mijn naam staat er immers onder. De „Medische Medewerker” heeft daarover heen gekeken, wat in het geheel niet erg is, maar daardoor heeft hij den verkeerde te pakken gekregen. Ik, en geen ander heb mij de terechtwijzing aan te trekken betreffende de poging tot bescherming van de „Nederlandsche Kongsie der medici” tegen buitenlandsche concurrentie en het aantasten van de eer van verdienstelijke geleerden. Ik ben de man, die den slechten raad geeft, te wachten op de uitspraak der ondervinding, terwijl „Medische Medewerker” het onzen plicht acht, ook vóór die uitspraak nieuwe middelen toe te passen. Ik ben het, die niet weet, dat caramel zonder uitzondering onschadelijk is. Maar ik durf toch denken, dat geen mensch dit weet. En alle verdere onwetendheid is *mijn* onwetendheid, mea maxima ignorantia.

Slechts één punt wordt door „Medische Medewerker” overgeslagen: de *uitdrukking*, welke ik „dom en brutaal” heb genoemd, nl. dat de vrager „*geen bijzonder actieven arts*” had. Welnu, die woorden heb ik gebezigd, toen ik nog niet wist, dat er een deskundige aan het woord was, en zoo iets aan den patiënt van een hem onbekend collega heeft durven zeggen. Nu neem ik het woord „dom” terug, maar wat ik ervoor in de plaats zou willen zetten durf ik niet in het openbaar te zeggen, want dan zou „Medische Medewerker” mij den Afdeulingsraad op de hals kunnen sturen. Maar als „Medische Medewerker” zijn naam zou willen noemen, dan zou de arts van dien patiënt gelegenheid hebben van den betrokken Afdeulingsraad te vernemen, of het door mij *niet* genoemde woord op „Medische Medewerker” van toepassing is.

Als ik hem nog een raad mag geven, laat hij dan voortaan, als een patiënt van een ander hem, in de courant of waar ook, vraagt naar specialisten voor zijn kwaal, geen buitenlanders en ook geen binnenlanders aanbevelen, maar hem zeggen: „vraag dat uw dokter”. Had hij dit in ons geval gedaan, dan had hij ons en zich veel ergernis kunnen besparen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

EEN HELDERZIEND GENEZER.

Natuurlijk geef ik prof. RUITINGA toe, dat aan dergelijke proefnemingen gevaar is verbonden: „als het juist eens goed ging tijdens de behandeling van den genezer.” Het was hier echter niet alléén te doen om de *behandeling*, maar vooral in de oogen van meer ontwikkelden, die van deze beroemdheid hadden gehoord, om de vraag, of de *helderziendheid* reëel was. Opzet en methodiek leken mij zoo armoedig, dat ik deze proef wél gewettigd achtte. Nu geloof ik, dat of men er wel of niet over schrijft de *reclamequaestie* gerust buiten beschouwing kan blijven. Dergelijke genezers hebben en houden steeds grooten toeloop. Mundus vult decipi. Maar mij is gebleken, dat voor meer ontwikkelden mijn beschrijving van dit geval toch zijn nut als waarschuwing heeft gehad.

Amsterdam, 9 Maart 1921.

J. GEWIN.